

မိုးတင်

မခူးဘဲရွယ် မရွယ်ဘဲစူး

အခန်း (၁)

ညဆယ့်တစ်နာရီခန့်။

အမှောင်ထုက ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို ရစ်ခြုံသိုင်းအုံထားသော်လည်း မြို့လယ်ခေါင် အခင်း အကျင်းကိုတော့ လျှပ်စစ်မီးအလင်းများက လှပသက်ဝင်နေစေသည်။ ညနက်လာပြီမို့ အသွားအလာကျပ်ပါးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း လမ်းမပေါ် မနွေးသောအရှိန်ဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည့် ကားအချို့ကိုတော့ တွေ့နေရဆဲဖြစ်၏ ။ ညဘက်လူရှင်းသောကြောင့် ပို၍ အရှိန်တင်ကာ မောင်းနှင် နေကြသည်လား မပြောတတ်ချေ။

ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲမှ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော လူငယ်သည် ကားများတဝီဝီဖြတ်သန်း သွားလာနေကြသည့် လမ်းမကျယ်ကြီးဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ထို့နောက် လက်မှာပတ် ထားသည့်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ လမ်းမကျယ်ကြီးဆီသို့ ဆက်လျှောက်လိုက်၏ ။

လမ်းမကြီးနှင့်ဆယ်ပေလောက်အကွာသို့ ရောက်ချိန်မှာတော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ တစ်ခုခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ i-pod နှင့်နားကျပ်ကိုဆွဲထုတ်ကာ သီချင်းနားထောင်ရန် တပ်ဆင်လိုက်၏ ။

နားကျပ်ကို နားနှစ်ဖက်တွင်တပ်ကာ i-Pod ထဲမှ သူလတ်တလောကြွနေပြီး ခဏခဏနားထောင်ဖြစ်နေသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ညလမ်းမ၏ အခင်းအကျင်းကြောင့်လည်း

သူသီချင်းနားထောင်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

သီချင်းသံက နားစည်သို့ ခတ်ရိုက်လာလေပြီ။ သီချင်းနားထောင်ရင်း လျှောက်လာသောသူ သည် လမ်းမကျယ်ကို ဖြတ်ကူးရန် လမ်းအစပ်သို့ရောက်ပြီ။

ဖြတ်ကူးရန်ရပ်နေသောနေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူကူးမျဉ်းကြားရှိနေသော်လည်း ည ဘက်အသွားအလာရှင်းနေသဖြင့် ထိုမျဉ်းကြားနေရာဆီထိ မသွားဖြစ်တော့။ လက်ရှိရပ်နေသော နေရာကပဲ ဖြတ်ကူးရန် ခြေလှမ်းကို စတင်လိုက်၏။

ညာဘက်လမ်းကြောမှ စတင်ဖြတ်ကူးရမည်မို့ ကားများမောင်းနှင်လာသော ဘယ်ဘက်ဆီ သို့အရင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားတစ်စီး ဂျူးခနဲဖြတ်မောင်းသွားပြီး လမ်းက ရှင်းသွား၏။ သူက လမ်း မအလယ်စည်းထိရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ အလယ်ရောက်တော့ ခဏရပ်ကာ ကားများလာရာဘက်ဖြစ်သည့် ညာဘက်ဆီသို့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ကားအသွား အလာကို ခဏစောင့်ကာ ရှင်းပြီဆိုတာနှင့်ဖြတ်ကူးရန် ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နားထောင်နေသောသီချင်းက ပြီးဆုံးကာ နောက်တစ်ပုဒ်သို့ရောက်သွား သည်။

ဟာ repeat မ on ထားမိပါလားဆိုသည့်အတွင်းဖြင့် ခဏရပ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထိုးထည့်ကာ လမ်းဖြတ်ကူးရန် ခြေလှမ်းပြန်လှမ်းလိုက်၏။ တစ်လှမ်းပြီးနောက်တစ်လှမ်းပဲ လှမ်းရသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆတ်ခနဲဆိုသို့ လင်းဖြာသည့်ကားမီးအလင်းက သူ့မျက်စိဆီသို့ တိုးဝင်လာ သဖြင့် မျက်စိအစုံမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားရပြီး-

“ဒုန်း”

သို့ခန္ဓာကိုယ်သည် နာကျင်မှုများ စုပြုံပေါင်းစည်းကာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်
လွှင့်စဉ်ထွက်သွား လေသည်။

“ဘုန်း!”

လမ်းမပေါ်ပြန်အကျတွင် အဆုံးစွန်သော နာကျင်မှုက
ဦးခေါင်းထက်ဆီမှ ဖြစ်ပေါ်လာ၏ ။ အားတင်းကာ လက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်တော့
ခွဲပျစ်စေးထန်သည့် အထိအတွေ့ကို အလန့်တကြား ခံစားလိုက်ရသည်။

ငါကားတိုက်ခံရပြီဆိုသည့်အသိကိုလည်း တရိပ်ရိပ်မူးဝေကာ
နာကျင်လားရင်းမှ ဖမ်းဆုပ်လိုက်မိ၏ ။ အားယူကာကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို
ဝင်တိုက်ပြီး ခဏမျှရပ်ကာ ဖျားခနဲပြန်မောင်း ထွက်သွားသည့် ကား၏ နံပါတ်ကို
မဝီဝီတဝါး တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိအောင် အားတင်းကြည့်နေရင်းကပင်
သူ့အသိအာရုံတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုထဲသို့ စုန်းစုန်းမြုပ်ကွဲကျသွားလေတော့၏ ။

*

အခန်း (၂)

ဆယ်ရက်ကြာပြီးနော်

10 Day Later

သူသတိရလာသောအခါတွင် အဖြူရောင်နံရံများဖြင့်
တန်ဆာဆင်ထားသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။
သတိရလာလာချင်း ခံစားမိသည်က ဦးခေါင်းဆီမှ တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနေခြင်းဖြစ်၏ ။
လက်ဖြင့်အားယူကာ စမ်းသပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ လက်မောင်းဆီမှ လည်း
နာကျင်သွားပြန်သည်။ ပို၍ နာကျင်နေသော ဦးခေါင်းဆီ လက်အရောက်မှာတော့
သူထိတွေ့မိသည်က တင်းကျပ်စွာ စည်းနှောင်ထားသည့် ပတ်တီးစထူထူကြီး....။

သူဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ။

ဘာမှတွေးမရချေ။ သူ့စိတ်သည် အခန်းနံရံများကဲ့သို့ အဖြူသက်သက်
ဟင်းလင်းကြီးဖြစ် နေလေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပဲ အကျီအဖြူ၊

လုံချည်အနီဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ မျက်နှာအမူအရာပြောင်း ကာ အံ့သြသောပုံစံဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှစ်ခနဲပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘာဖြစ်သည်မသိ။

ခန္ဓာကိုယ်ကို အားယူကာ လှုပ်ရှားလိုက်လျှင်လည်း အနည်းငယ်နာကျင်ထားသောကြောင့် အသာပြန်ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ခေါင်းထဲ၌ ဘာဆိုဘာမှစဉ်းစားမရခြင်းကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ စိုးရိမ်ပူပန်လာလေပြီ။

သိပ်မကြာလိုက်ချေ။ သူတွေးနေသောအချိန်မှာပဲ ခုနကအမျိုးသမီးနှင့်အတူ နောက်ထပ်လူသုံးယောက်လောက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသားက ရှေ့သို့တိုးလာကာ သူ့ကို ပြီးဖန့်ဖန့်နှင့်ကြည့်လာပြီး.....

“ညီလေး....သတိရလာပြီဆိုတော့ နေရတာ ဘယ်လိုနေသေးလဲကွ။ နေသာရဲ့လား”

“ဗျာ....သတိရလာတာဆိုတော့ ကျွန်တော်က”

ကြောင်တက်တက်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည့် သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ထိုလူက ဖြတ်၍ ပြန်ပြောလာသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ညီလေးကားတိုက်ခံရပြီး ဒီဆေးရုံရောက်နေတာ ဆယ်ရက်တောင်ရှိပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သိပ်မထိခိုက်ပေမယ့်ခေါင်းကိုတော့ အသေးစားခွဲစိတ်မှုလုပ်လိုက်ရတယ်”

“ဗျာ”

သူ့အလန့်တကြားရေရွက်ကာ ခေါင်းကိုပြန်စမ်းသပ်မိလိုက်သည်။ သူပုံစံကြောင့် ထိုလူက ပြုံးရင်း-

“သိပ်လည်းစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ကွာ။ ခုညီလေးအခြေအနေက

စိတ်ချရတဲ့အနေအထားတွေ ရောက်သွားပါပြီ။ ကိုယ်က ညီလေးကို အော်ပရေးရှင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်တွေထဲက တစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ ကိုယ်သိချင်တာလေးတွေ မေးမယ်နော်”

သူခေါင်းညိတ်ပြမိလား မပြမိလိုက်လေလားတော့ မသိတော့။ အမေးစကားကတော့ နားထဲ တိုးဝင်လာလေသည်။

“ညီလေး ကားတိုက်ခံရတဲ့နေရာအနီးမှာရှိတဲ့ တာဝန်သိလူတချို့က ညီလေးကို ဆေးရုံလာပို့ပေးတာပဲ တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားတဲ့ ကားနံပါတ်ကိုတော့ မသိလိုက်ကြဘူး။ ညဘက်ကြီးဖြစ်နေတာလည်း ပါမှာပေါ့လေ။ ပြီးတော့... ညီလေးဆီမှာလည်း အခင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ သီချင်းနားထောင်တဲ့ i-Pod ရယ်၊ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးရယ်ကလွဲပြီး ဘာမှပါလာတာမတွေ့မိဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ဆေးရုံအနေနဲ့လည်း ညီလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေကို အကြောင်းကြားပေးလို့ မရခဲ့ဘူးလေ။ ကဲ...ပြောပါဦး ညီလေးရဲ့နာမည်နဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက် ကို မှတ်မိသလောက်ပေါ့”

နာမည်။ သူစဉ်းစားရင်းက ခေါင်းထဲ မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာသည်။ နာမည်မှမဟုတ်ဘူး။ သူဘာမှစဉ်းစားမရပါလား။

သူစိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ဆရာဝန်အားပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒေါက်တာ....ကျွန်တော် ကျွန်တော် ဘာမှစဉ်းစားလို့မရဘူးဗျ။ ခေါင်းထဲမှာ ဘာကိုမှ မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်”

ဆရာဝန်ဆိုသူ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ မျက်မှောင်လည်း ကြုတ်သွားသည်။ တစ်ဆက် တည်းပဲ သူ့ခုတင်ဘေးစားပွဲတွင် တင်ထားသော ဆေးမှတ်တမ်းအချို့ကို ယူကြည့်လိုက်ရင်း-

“အင်း...ခေါင်းကို ခွဲစိတ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ခုလိုဖြစ်ဖို့က ရာခိုင်နှုန်း နည်းပါတယ် လေ”

ဆရာဝန်က ရေရွတ်ပြောဆိုရင်းပင် သူ့ဘက်ကို မျက်နှာပြန်မူလိုက်ပြီး-

“ညီလေးရေ...နည်းနည်းလောက် အားယူပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ တစ်ခုခုကိုများ ပြန်မှတ်မိမလားလို့”

သူတကယ်ပဲ အားတင်းကာ စဉ်းစားကြည့်ပါသေးသည်။
သိုသော်အချည်းအနှီး။ ခေါင်းထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဟင်းလင်းကြီးဖြစ်နေလေသည်။

ထိုကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ယူကျုံးမရဖြစ်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး....

“မရဘူးဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်ဘာဆိုတာမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ လုပ်ပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘာလို့ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့မရတော့တာလဲဗျာ”

အသံက ငိုသံပင် ရောစွက်ပါဝင်လာသည်။ ဆရာဝန်က သူ့ကို ကြည့်ကာ မစိုးရိရန် လက်ကာ ပြလာရင်း-

“သိပ်လည်း စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ဦး ညီမလေး။ ညီလေး ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောဖို့စောပါ သေးတယ်။ခုတော့ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ခဏအနားယူလိုက်ဦးနော်။ ကိုယ်ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးခဲ့ မယ်”

ဆရာဝန်က သူ့နောက်နားတွင်ရပ်နေသော သူ့နာပြုတစ်ယောက်အား ဆေးနာမည် တစ်ခုရွတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုသူ့နာပြုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့ကိုဆေးတစ်လုံးလာထိုးပေး၏ ။

ဆေးထိုးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ့မျက်လုံးတွေ လေးလံလာသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိပ်ချင်စိတ်က ဖိစီးလာသောကြောင့် သူ့စိတ်တွေကို

လျော့ချလိုက်၏။ မကြာခင် သူအိပ်ပျော်တော့မည်။

လူနားအခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့
ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆရာဝန်က သူနာပြုကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီလူနာ အချိန်အကန့်အသတ်မဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ
ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆီ
အကြောင်းကြားထားလိုက်တော့ဆရာမ”

*

အခန်း (၃)

“သူ ဒီဆေးရုံကိုရောက်နေတာ ဆယ်ရက်ကျော်ပြီဗျ။ မရွှေစင်အနေနဲ့ ကိုယ့်မောင်တစ်ယောက်လုံး ပျောက်နေတာတောင် လိုက်မရှာဘူးလား။ လူပျောက်တိုင်တာတို့။ ရဲစခန်းတို့ အကြောင်းကြားတာမျိုးမလုပ်ခဲ့ဘူးလား”

ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ အမေးစကားကြောင့် ရွှေစင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ကျွန်မနည်းနည်းလောက်ရှင်းပြပါရစေ ဒေါက်တာ။ မောင်လေးသစ်ဖွီးက အရင်ကလည်း ခုလိုတစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားသွားနေတတ်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် လည်း သူပျောက်နေတာကို စိတ်ပူတာမျိုးမဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒီရက်ပိုင်းတော့ သူ့အပေါ် နည်းနည်းစိတ်ပူလာမိတာအမှန်ပဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ဖုန်းကပိတ်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရလို့ပါ။ အဲဒါ မနေ့ကမှ ဒီဆေးရုံကို သတင်းလာမေးတဲ့ အသိတယောက်က မောင်လေးနဲ့တူတဲ့သူကို ဒီမှာတွေ့တယ်ဆိုလို့ လာကြည့်ဖြစ်တာပါဒေါက်တာ”

“အင်း....ထားပါတော့လေ။ ခုခေတ်လူငယ်အချို့ကတော့ အဲလိုသွားတတ် လာတတ်ကြတာ သဘာဝပါပဲ။ ဒါပေမဲ့.....မရွှေစင်မောင်ဆေးရုံရောက်လာတော့ iPod လေးတစ်ခု နဲ့ နာရီတစ်လုံးရယ်ကလွဲပြီး ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာဘူး”

“ဪ”

“သူဒဏ်ရာတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း

အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားကုသပေးထားပါ တယ်။ တစ်ခုပဲ ခေါင်းဒဏ်ရာကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သူမှတ်ဉာဏ်တွေကတော့ ဘယ်အချိန်မှ ပြရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အတတ်မပြောနိုင်သေးဘူးဖြစ်နေတယ်။ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအတွင်း ပြန်ကောင်းလာနိုင်သလို တစ်သက်လုံး အတိတ်ကို ပြန်မှတ်မိနိုင်တော့တာမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဗျ။ မရွေ့စင်နားလည်လက်ခံနိုင်အောင် ကြုံပြောထားတာပါ”

စကားအဆုံးမှာ ရွှေစက်ကတော့ ဝေ့တက်လာသော မျက်ရည်တွေကို လက်နှင့်အသာပွတ် ကာသုတ်လိုက်ရင်း-

“ကျွန်မတို့က မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။ ဒေါက်တာ။ ခုလိုမောင်လေးဖြစ် သွားတော့ အရမ်းပဲ ယူကျုံးမရဖြစ်မိပါတယ်။ ခုလိုဖြစ်ရတာ မောင်လေးရဲ့ အတိတ်ကံကြောင့်လို့ ပြောလို့ရပေမယ့် ကျွန်မအတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားကုသသွားမှာပါ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါတယ် မရွှေစင်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း သစ်ဖြိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတတ် နိုင်ဆုံးကူညီပါ့မယ်”

စကားအဆုံးမှာ ရွှေစင်က ပြာပြာသလဲပုံစံဖြင့်-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာရယ်။ ခုတောင် မောင်လေးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ။ လူနာရှင်မရှိဘဲ ကုသပေးခဲ့တာကို ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ မောင်လေးအတွက် ကုန်ကျခဲ့ တဲ့ ဆေးဖိုးတွေကို ကျွန်မပြန်ပေးပါရစေ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ခေါင်းခါရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောလာ၏ ။

“ပေးစရာမလိုပါဘူး မရွှေစင်။ သစ်ဖြိုးကို ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံရဲ့ အခမဲ့လူနာအဖြစ် စာရင်း သွင်းပြီးမှ ကုသပေးခဲ့တာပါ။ ရှေ့ဆက်ပြီး မရွှေစင်အနေနဲ့ သစ်ဖြိုးအတွက် ကုန်ကျစရာတွေ ရှိ သေးတယ်လေ။ ကဲကဲ....ဆေးမှတ်တမ်းတွေရရင် သစ်ဖြိုးကို ဒီနေ့ပဲ ပြန်ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်...”

မောင်လေးကိုအခုလိုပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်မဒေါက်တာကို ကန်တော့ပါရစေ”

“ဟာ...မဟုတ်တာ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ကမန်းကတန်းလက်ကာပြု၍ တားလိုက်သော်လည်း ရွှေစင်ဟာ ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သစ်ဖြိုးရှိနေသည့် အခန်းဆီ သို့ လျှောက်လာခဲ့၏ ။

အခန်းရှေ့ကရောက်တော့ ပိတ်ထားသည့်အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ခဏရပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတစ်ချက်စဉ်းစားကာ ပြီးလိုက်ပြီးမှ အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပါသည်။

ဒဏ်ရာသက်သက်နေပြီဖြစ်သော သစ်ဖြိုးက ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အခန်းနံရံဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာကြည့်နေပါသည်။ သူပုံစံက ဘဝအသစ်တစ်ခုတွင် စတင်နေထိုင်ရန်အတွက် သစ်ဖြိုး ဟူသောအမည်ကိုပင် ယခုမှ လက်ခံလိုက်ရသည့်ပုံစံမျိုး။

ရွှေစင်က သစ်ဖြိုး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ကြောင်စီစီမျက်ဝန်း တွေဖြင့် မော့ကြည့်လာသော သစ်ဖြိုး၏ ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ကာ အကြည်လင်ဆုံးပြုံးပြရင်း နူး ညံ့စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“မမတို့ အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော် မောင်လေး”

အခန်း (၄)

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် သစ်ဖြိုးအဖို့ မြင်ရတွေ့ရသည်များက အထူးအဆန်းတွေလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွက် မြင်ကွင်းအသစ်ဟုဆိုလျှင်လည်းမမှား။ ထပ်ပြောရရင် မကြည့်ဖူးသေး သော ရုပ်ရှင်ကားအသစ် တစ်ကားလို့။

ကားနောက်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ လိုက်ပါလာရင်း သက်ပြင်းသာချလိုက်မိသည်။ လောလော ဆယ်အခြေအနေတွင် သစ်ဖြိုးဟူသောအမည်ကိုပင် ကိုယ့်နာမည်ဟု လက်ခံထားရသည့်ဘဝ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တော်သေးတာတစ်ခုကတော့ အစ်မတစ်ယောက် အားကိုးစရာရှိနေခြင်းပင်။

သစ်ဖြိုး၏ အတွေးနှင့် သက်ပြင်းချသံကို ကားမောင်းနေသော ရွှေစင်ကသိသည်။ ကြားမိ သည်လားမသိ။ ခေါင်းငဲ့စောင်းကာ အပြုံးနှင့်ပြောလာသည်။

“မောင်လေး....လက်ရှိအခြေအနေအရ ဘာမှမှတ်မိသေးပေမယ့် အားမငယ်နဲ့နော်။ မမတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်သိလား။”

ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဟုပြောရန် အားယူလိုက်သော်လည်း နှုတ်မရဲသလိုဖြစ်နေသည်မို့ ဟုတ်ကဲ့ ဟူ၍ သာ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

သူ့အစ်မဟု လက်ခံထားရသည့် ရွှေစင်သည် သူ့အပေါ် နွေးထွေးသည်ဟု သစ်ဖြိုးခံစားမိ ပါသည်။ ခုလည်း သူ့အတွက် အစစအရာရာ တာဝန်ယူမည်ဟုပဲပြောနေ၏ ။

ရွှေစင်ကိုပြန်ကြည့်ရင်းက စိတ်ထဲပေါ်လာသော မေးခွန်းတစ်ခုကို
မေးလိုက်ပါ၏။

“ဒါနဲ့....အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုဝင်တွေရှိသေးလားဗျ”

နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသော ရွှေစင်မျက်နှာက
ချက်ချင်းညိုကျသွားသည်။ ခဏတို့ဆိုင်းနေပြီးမှ လေသံခပ်လေးလေးနှင့်ဖြေလာ၏။

“မမတို့ဘဝမှာက မောင်လေးနဲ့မမပဲရှိတော့တာလေ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ
မောင်လေး နိုင်ငံခြားကို အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ကိစ္စကို တားနေတာပေါ့။
အခုလိုဖြစ်သွားလို့ မောင်လေးမသွားဖြစ်တော့ တာကိုပဲ
ကြံဖန်ဝမ်းသာရမလိုဖြစ်နေပြီ”

ထိုစကားကြောင့် သစ်ဖြိုးသိလိုက်ရသည်က သူ့တွင် ရွှေစင်ဆိုသော
အစ်မတစ်ယောက် သာရှိပြီး သူသည်လည်း နိုင်ငံခြားသွားရန်
စီစဉ်နေသည်ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် တည်းရှိတာကို
သူကဘာဖြစ်လို့များ အစ်မကိုထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားသွားချင်နေတာလဲ။

ထိုအတွေးနှင့် ထပ်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ဘာအတွက် နိုင်ငံခြားသွားချင်နေတာလဲဗျ”

ရွှေစင်ကလှည့်မကြည့်ဘဲ မတိုးမကျယ် ပြန်ဖြေလာသည်။

“အင်း....ပြောရရင်တော့ ဒီနှစ်ထဲမှာ မမတို့ စီးပွားရေးက ပိုပြီး
ကျပ်တည်းသလို ဖြစ်လာ တယ်လေ။ အဆိုကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...
မောင်လေးက ပိုအဆင်ပြေအောင်ဆို ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ချင်နေတာပါ”

ဪ....ဆိုပြီး သစ်ဖြိုး ညည်းလိုက်မိသည်။ ဒါဆိုသူက အစ်မအတွက်
သိတတ်သူတစ်ယောက်ပေါ့။

ရွှေစင်က ဆက်ပြောလာ၏။

“ခုတော့ မောင်လေးဘာမှမလုပ်နဲ့တော့နော်။

မမအတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး မောင်လေးကို စောင့်ရှောက်မှာပါ။

အားလည်းငယ်မနေနဲ့။ နေကောင်းအောင်သာ ကြိုးစားနေ။ ဟုတ်ပြီလား

မမအရမ်းချစ်တဲ့မောင်လေးကို မမမျက်စိအောက်မှာပဲရှိစေချင်တယ်။ အဲဒီ အတွက်

မမဘာပဲလုပ် ရလုပ်ရ လုပ်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် သစ်ဖြိုးရင်ထဲ ဆို့ဆို့ကျဉ်ကျဉ်လေး ခံစားလိုက်ရပြီး

ဝမ်းသာစိတ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ်ခုလိုဂရုစိုက်ပြီးရှိနေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ”

*